

РЕШЕНИЕ

№ 4427

гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8689** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на П. С. Д. от [населено място] срещу Столична община за обезвреда на имуществени щети, причинени от забавено изплащане на обезщетение за отчужден имот. Първоначално искът е предявен като частичен до размер от 5000 лева и представлява мораторна и капитализирана лихва за периода от 17.01.2010г. до 03.06.2011г., изчислена върху главница от 120 818 лева. В съдебно заседание цената на иска е увеличена на 17 203,38лв. Ищцата претендира разноски.

Ответникът – Столична община, оспорва иска по основателност и по размер. Твърди, че ищцата не е имала изискуемо вземане към СО, тъй като със съдебното решение не е постановен осъдителен диспозитив, следователно то не поставя СО в забава. Сочи, че вещноправният ефект на отчуждаване на имота настъпва с изплащането на обезщетение, а не с определянето на размера му. Претендира разноски.

Прокурорът изразява становище за основателност на иска.

Съдът, след преценка на наведените доводи от страните, прие за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1.ал.1 от ЗОДОВ.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу

юридическото лице на административния орган, от чието незаконосъобразно бездействие се претендират вредите.

Искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Ищцата е собственик на следния недвижим имот: парцел XIII, поземлен имот №14, кв.135, по плана на м."Зона Б-3", [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица].

Регулационният план за имота е утвърден със заповед №РД-09-50-608 от 21.11.1995г. и РД-50-09-198/1994г. Видно от представената скица, копие на плана, №122/07.03.1996г. имотът на ищцата е уреггиран като за него е отреден УПИ XIII-14 в кв.135. Поземленият имот №14 е с площ от 440 кв.м., а площта на УПИ е 335 ,60 кв.м. Част от имота (разликата между площта на поземления имот преди регулацията и след урегулирането му от 104,40 кв.м.) попада в улиците „О." и "К. и М."

В периода 1996-1999г. в имота е построена жилищна сграда въз основа на издадено Разрешение за строеж 0297 от 11.09.1996г. Твърдението на ищцата, че от имота ѝ са отделени 104 кв.м., които са превърнати в тротоари още през 1996г., не се доказва в настоящото производство. От представените копия от регулационния план и виза за проучване и проектиране не могат да се установят обстоятелствата дали фактически са изградени тротоарите, с каква площ са те, каква част от имота на ищцата са заели, кога и от кого са изградени.

Поделото не са представени няма данни да е проведена отчуждителна процедура за частта от имота, попадаща в [улица].

Със заповед № РД-40-16 от 11.01.2007г. на кмета на СО е отчуждена реална част от поземлен имот №14 , кв.135, по плана на м."Зона Б-3" с площ от 78 кв.м. за изграждане на обект: „Реконструкция на [улица]от [улица]до [улица]в участъка от [улица]до [улица], като частта от поземления имот е отредена за улица - общинска публична собственост съгласно подробния устройствен план. Определено е обезщетение в размер на 75 599 лева.

С решение на Софийски градски съд /СГС/, III „г" отделение, постановено на 17.01.2010г. по адм.дело №314/2007г., заповедта за отчуждаване е изменена в частта относно определеното обезщетение като размерът му е увеличен на 120 818 лева. Решението е окончателно и е влязло в сила от деня на постановяването му – 17.01.2010г.

На 03.06.2011г. СО е превела по банкова сметка на ищцата сумата 120 818 лева.

В периода от влизане в сила на съдебното решение до изплащане на обезщетението между ищцата и общинските органи се води кореспонденция, при която се дават и изпълняват указания за представяне на документи.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което не е оспорено от страните и се цени от съда като обективно и компетентно. Съгласно заключението на вещото лице лихвата за забава върху изплатеното обезщетение за процесния период е 17 203,38 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни

изводи:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/незаконнообразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2/вреда; 3/причинна връзка между незаконнообразния акт, действие или бездействие и вредата. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата и общините е обективна.

От обстоятелствената част на исковата молба и представените писмени доказателства се установява, че претенцията на ищеца е за причинени вреди в резултат на твърдяно незаконнообразно бездействие – теизплащане на определеното обезщетение. Имуществените вреди се претендират като пропуснати ползи, изразяващи се в лихвата върху определеното обезщетение за периода на забавата.

Съгласно общото правило на чл. 86 ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Законната мораторна лихва е форма на отговорност, специфична за паричните задължения, независимо от техния произход. Разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД не провежда разграничение между юридическите факти, които поражда неизпълненото парично задължение и субектите на правоотношението - независимо дали се касае за търговска сделка или такава между граждани, непозволено увреждане, неоснователно обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие, трудови правоотношения и др. Достатъчно е наличието на парично задължение и забава. Кредиторът винаги има право на законната мораторна лихва, без да е необходимо тя да е изрично уговорена.

В конкретния случай спорният въпрос е дали ответникът е изпаднал в забава, респективно разполага ли ищецът с изискуемо вземане. Отчуждаването по Закона за общинската собственост /ЗОС/ е придобивен способ в полза на общината, като правото на собственост върху отчуждавания имот се прехвърля от патримониума на физическото (или юридическото) лице в този на общината на датата, на която се изплати определеното в заповедта на кмета или определеното със съдебно решение обезщетение - чл.29 ал.3 т.2 и т.3 от ЗОС. До момента на превеждане на обезщетението общината не е придобила собствеността, макар че може да е завзела имота, т. е. да осъществява фактичката власт върху него. В тази хипотеза в нарушение на закона общината лишава собственика от правото му да ползва имота си, което подлежи на обезщетяване по гражданско - правен ред. Размера на обезщетението се определя от гражданския съд съобразно установената практика по Закона за собствеността /ЗС/ и ЗОС. Съдебното решение, с което е определен размерът на обезщетението, не поставя общината в забава. ЗОС не регламентира срокове, в които трябва да се извърши отчуждаването, следователно не може да бъде установен моментът, в който това задължение на общината става изискуемо. В защита на гражданите срещу неплащане на обезщетението е предвидената възможност за отмяна на отчуждаването по искане на заинтересованите лица в случай, че в шестмесечен срок обезщетението не бъде изплатено - чл.29 ал.7, а ако отчуждаването не се отмени по този ред, законодателят е предвидил обезсилване на заповедта за отчуждаване – чл.29 ал.8 от ЗОС. Аргумент в подкрепа на изложените до тук доводи дава и разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ, съгласно която, когато закон или указ е предвидил специален начин за обезщетение, този закон е неприложим.

Хипотезата на чл.29 ал.4 от ЗОС е специална и се отнася само до случаите, когато определеното от административния орган обезщетение е изплатено (тоест вещноправният отчуждителен ефект е настъпил), а в следствие съдът увеличи неговия размер – в този случай по сметка на правоимащите се превежда разликата ведно със законната лихва. Настоящият случай не попада в приложното поле на чл.29 ал.4 от ЗОС

Не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника. Предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора разноските са в тежест на ищцата, която следва да заплати на ответника възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 лева, определено на основание и по реда на чл.143 ал.4 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 235 от ГПК, приложим във връзка с чл.203 ал.2 от АПК Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на П. С. Д. срещу Столична община за обезщетяване на имуществени вреди в размер на 17 203,38лв.

ОСЪЖДА П. С. Д. от [населено място] да заплати на Столична община възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: